

Indtægt ikke vilde indkomme, og at Eksporten af Byg efter al Sandsynlighed næsten intet vilde bringe. Det kan vi undersøge, naar Eksportens Størrelse endelig kommer til at foreligge.

Den højtærede Landbrugsminister henviser til, at han har sagt, at hans Overslag var kalkulatoriske. Og det er rigtigt, man maa altid kalkulere ved saadanne Lejligheder, og naar der under Begrebet „kalkulatorisk“ paa den ene Side findes en oprindelig budgetmæssigt opstillet Indtægt af 50 Mill. Kr. og paa den anden Side en regnskabsmæssig Indkomst af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., er det kalkulatoriske et meget omfattende og vidt Begreb.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det ærede Medlem Hr. Hauge mente at kunne hævde den Opfattelse, at Sukkerordningen ikke vilde give Underskud, og jeg maa sige, at jeg med stor Opmærksomhed satte mig til at høre, hvorledes det skulde kunne forklares. Det viste sig da, at Forklaringen var den, at naar man sammenlagde indværende Aars med forrige Aars Sukkerordnings finansielle Resultat, saa vilde der ikke blive Underskud. Jeg vilde ønske, jeg kunde sige det samme for Kornordningens Vedkommende, og at jeg ved at lægge de to sidste Aars Resultater sammen kunde faa et Overskud ud deraf; men saaledes er jo Stillingen ikke. Det ærede Medlem Hr. Rode, som nu i saa stærke Udtryk vender sig mod den Uforsigtighed, der er vist ved at fremsætte et Kornlovsforslag, der nu giver det Resultat, det giver, glemmer jo helt, at den Gang, det var ham, der fremsatte Kornlovsforslagene og gennemførte dem, havde vi en Kornlov, der mødte med et blankt Underskud paa, saa vidt det kan gøres op — jeg maa her indskyde, at det er først nu, det kan gøres op, og endda ikke med absolut Sikkerhed, som det ærede Medlem vil vide — 60 Mill. Kr. Ja, med Hensyn til Kornlovene nytter det ikke at lægge Aarene sammen. Men jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem Hr. Hauge skal søge at finde en Trøst i det Forhold, at der bliver Balance, hvis vi tager Sukkerordningen for det foregaaende Aar med; thi det er jo rigtigt, at Statskassen under de den Gang meget stærkt stigende Sukkerpriser havde

en Indtægt paa godt 20 Mill. Kr. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor de Penge er tagne, og om det egentlig er Statskassens Opgave at skaffe sig Indtægt paa den Maade; men det er altsaa sket under de opadgaaende Priser. Men det ærede Medlem Hr. Hauge vil ikke kunne benægte, at hans Beregninger, hvis jeg maa anvende det Udtryk — jeg nærer fuld Anerkendelse for det ærede Medlems Virksomhed, han har taget stor Del i Forarbejderne til den Sukkerordning, som den daværende Indenrigsminister førte ud i Livet, ved de Af-taler, som blev truffet med Sukkerroedykerne i Foraaret 1920 —, baade med Hensyn til det, der blev opstillet som Normaludbytte, og med Hensyn til Sukkerpriserne, idet man regnede med et Udbytte paa 142 Mill. kg og en Sukkerpis paa 1 Kr. 50 Øre, er fuldkommen kuldkastede af Begivenhedernes Udvikling. Men jeg mener for øvrigt, at hverken det ærede Medlem eller jeg skal være ked af det. Der er i høj Grad Grund til at glæde sig over denne Udvikling, idet den giver os Sikkerhed for, at det er sidste Gang, Regering og Rigsdag — forudsat, at denne Udvikling fortsættes, hvad der ikke er Grund til at betvivle — skal beskæftige sig saavel med Sukkerordning som med Kornordning. Og det staar for mig som noget af det glædeligste ved hele Situationen.

Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte, at hvis det var private, der havde indført Majs, vilde de ikke være forpligtede til at annullere Kontrakten eller godtgøre, hvad der var betalt for meget, ved at eftergive de 4 Kr. pr. 100 kg Majs. Nej, det er fuldkommen rigtigt, og jeg for mit Vedkommende har ogsaa haft stor Betænkelighed ved at give en saadan Nedsættelse i Prisen — der dog ikke er en fuld Nedsættelse til Dagsprisen —, fordi en Handel er en Handel; og der er mange her i Landet netop blandt dem, som giver sig af med Handel, som maa lide under, at en Handel er en Handel, og gerne vilde gøre den om, men ikke er i Stand til det. Jeg havde derfor store Betænkeligheder ved en saadan Nedsættelse af Prisen baade med Hensyn til Landmændene, men ogsaa med Hensyn til Købmændene. Det, som for mig har været det afgørende, er imidlertid dette, at vi i Efteraaret traf Bestem-